

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik

w sprawie ze skargi Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. II NSK 111/23,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 31 lipca 2024 r.,

- 1. odrzuca skargę,**
- 2. zarządza zwrot od Skarbu Państwa - Sądu Najwyższego na rzecz skarżącego Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty od skargi.**

UZASADNIENIE

Pismem z 15 lipca 2024 r. Bank S.A. z siedzibą w W. (dalej: „skarżący Bank”) złożył skargę na przewlekłość postępowania toczącego się przed Sądem Najwyższym (II NSK 111/23) w następstwie wniesienia przez skarżący Bank skargi kasacyjnej z 7 lipca 2023 r. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 27 lutego 2023 r., VII AGa 607/21.

Myślą przewodnią skargi jest teza, że Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego (dalej jako: „IKNiSP”) nie jest sądem, a wydane postanowienie z 27 czerwca 2024 r., II NSK 111/23, nie jest orzeczeniem, tak więc w sprawie zachodzi przewlekłość postępowania [jak wskazano: „czynność określona mianem „postanowienia Sądu Najwyższego” i dokonana

przez panią M. S. w dniu 27 czerwca 2024 roku nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego w rozumieniu art. 398⁹ k.p.c. oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji, pomimo że skarga kasacyjna wpłynęła do Sądu Najwyższego w dniu 8 sierpnia 2023 r., a więc prawie rok temu i do chwili obecnej nie rozstrzygnięto w przedmiocie jej przyjęcia do rozpoznania” (s. 2-3 skargi); „postanowienie z dnia 27 czerwca 2024 r. jest orzeczeniem nieistniejącym w sensie prawnym” (s. 17 skargi)].

Autorzy skargi wniesli o jej rozpoznanie przez Izbę Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu, jako niedopuszczalna z mocy prawa.

Co do właściwości IKNiSP Sądu Najwyższego w zakresie rozpoznania niniejszej skargi, decydujące znaczenie ma art. 26 § 1 pkt 10 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2024, poz. 622; dalej jako: „ustawa o SN”). Stanowi on, że do właściwości IKNiSP należy rozpoznawanie skarg dotyczących przewlekłości postępowania przed sądami powszechnymi i wojskowymi oraz Sądem Najwyższym. Świadomość istnienia tego przepisu mają zresztą sami pełnomocnicy skarżącego Banku (s. 5 skargi).

Przechodząc do istoty sprawy, Sąd Najwyższy nie wchodzi w polemikę z pełnomocnikami skarżącego Banku roztrząsającymi polityczno-prawne spory o status sędziów Sądu Najwyższego powołanych przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa działającej w kształcie nadanym jej przez ustawę nowelizującą z 8 grudnia 2017 r. Dotyczy to także statusu IKNiSP. W demokratycznym państwie prawnym o właściwości danego sądu (konkretnej Izby Sądu Najwyższego) do rozpoznania sprawy stanowi ustawa. Brzmienie art. 26 § 1 pkt 6 ustawy o SN wskazuje jednoznacznie, że właściwym do przeprowadzenia tzw. przedsądu skargi kasacyjnej skarżącego Banku była IKNiSP Sądu Najwyższego. Przedsąd ten został prawidłowo zrealizowany – postanowieniem z 27 czerwca 2024 r., II NSK 111/23, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i rozstrzygnął o kosztach postępowania kasacyjnego. Należy jeszcze zauważyć, że skarga

kasacyjna skarżącego Banku była kierowana właśnie do IKNiSP (k. 24 akt sprawy II NSK 111/23) – jak się zdaje wtedy, na etapie przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej, nie kwestionowano statusu IKNiSP.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2023, poz. 1725; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie. W sprawie niniejszej postępowanie zostało już prawomocnie zakończone, co skutkowało koniecznością odrzucenia skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2023 r., I NSP 314/22).

O zwrocie uiszczonej opłaty od skargi (200 zł) zarządzono na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość.

Na marginesie Sąd Najwyższy w składzie orzekającym zwraca uwagę na pewną niekonsekwencję autorów skargi. Prowadzą oni szeroki i niewątpliwie krytyczny wywód dotyczący statusu sędziów oraz IKNiSP Sądu Najwyższego, co jednak nie przeszkadza im by powołać się na orzecznictwo tejże Izby (s. 18 *in fine* skargi i przytoczone tam postanowienie Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2020 r., I NSP 67/20). We wskazanym miejscu – gdy jest to korzystne dla narracji skargi – orzeczenie „pochodzi już” od Sądu Najwyższego, nie zaś od nielegalnej jego Izby. Taki sposób prezentowania argumentacji skargowej uznać należy za dość „osobliwy”.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[ms]

